

Dosar nr.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA a VIII-a CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Încheiere

Ședința publică din data de 22 martie 2018

Curtea constituită din:

Judecător: Daniel Marian Drăghici

Grefier: Mihaela Grigore

Pe rol fiind contestația formulată de reclamanta în contradictoriu cu pârâta
....., având ca obiect anulare rezoluție de clasare.

La apelul nominal făcut în ședință publică nu răspund părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de grefierul de ședință, care învederează că, la data de 21.03.2018,
pârâta Inspekția Judiciară a depus la dosar punct de vedere, într-un singur exemplar, după care:

Curtea rămâne în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu
pronunțarea unei hotărâri prin care să dea rezolvare chestiunii de drept invocate la 08.02.2018.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera, va amâna pronunțarea, sens în care

DISPUNE

Amână pronunțarea la data 23 martie 2018.

Pronunțată în ședință publică azi, 22 martie 2018.

Președinte

.....

.....

Grefier

Dosar nr.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA a VIII-a CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Încheiere
Ședința publică din data de 23 martie 2018
Completul constituit din:
Președinte:
Grefier:

Pe rol fiind contestația formulată de reclamanta în contradictoriu cu pârâta, având ca obiect anulare rezoluție de clasare.

În ședința publică din data de 22.03.2018, când părțile au lipsit, Curtea a rămas în pronunțare asupra sesizării din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a amânat pronunțarea pentru astăzi, când, în aceeași compunere, a hotărât următoarele:

CURTEA

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, constată următoarele:

I. Expunerea procesului

Prin **rezoluția nr.** emisă în data de 11 septembrie 2017 de către, în temeiul art. 45 alin. 4 lit. b) raportat la art. 47 lit. b) din Legea nr. 317/2004, a fost clasată sesizarea formulată, printre alții, împotriva doamnei judecător, sub aspectul comiterii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004.

În motivarea acestei soluții, s-a arătat, în ceea ce privește instrumentarea dosarului nr., următoarele aspecte relevante: „sunt întemeiate susținerile petentei privind nerespectarea dispozițiilor legale premergătoare fixării primului termen de judecată, de natură a determina tergiversarea judecării”, întrucât „deși dosarul a fost solicitat de doamna judecător încă din data de 07.06.2017 pentru efectuarea de verificări, acestea au fost efectuate abia la data de 18.07.2017 de către doamna judecător, dată la care s-a constatat că întâmpinarea nu a fost comunicată apelantei”; „chiar dacă în cauză se poate constata că judecătorii nominalizați au determinat, prin activitatea efectuată, tergiversarea procedurii prealabile stabilirii primului termen de judecată în soluționarea apelului, din relațiile comunicate de conducerea instanței se poate concluziona că acest aspect a fost rezultatul unui volum mare de muncă, deci a unor motive obiective, independente de voința judecătorilor”; „chiar dacă rezultatul a fost cel sesizat de petentă, nu se poate reține culpa gravă a unui anume judecător sau intenția acestuia de a tergiversa judecarea cauzei; acest rezultat este consecința unei greșite gestionări a dosarului efectuate atât de judecătorii nominalizați, cât și de erorile de sistem, ce au determinat supraîncărcarea completului”; „ca atare, nu este dovedită existența laturii subiective a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004”.

Prin **contestația** înregistrată pe rolul Curții de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal la 12.10.2017, reclamanta a solicitat, în contradictoriu cu pârâta, înlăturarea din cuprinsul rezoluției nr. a considerentelor prin care se reține că a contribuit la tergiversarea judecării în dosarul nr., apreciind că acestea sunt vătămătoare pentru reputația sa profesională.

Prin *întâmpinarea* depusă la dosar în data de 10.11.2017, pârâta a invocat excepția lipsei calității procesuale active, învederând că, potrivit dispozițiilor art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004, care urmează a fi aplicate prin analogie (urmăre soluției de principiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție din data de 13.02.2017), rezoluția de clasare poate fi contestată doar de persoana care a formulat sesizarea, nu și de către magistratul vizat de această sesizare.

Prin *concluziile scrise* depus la dosar în data de 05.02.2018, reclamanta a solicitat respingerea excepției lipsei calității procesuale active, învederând că se poate adresa instanței de judecată în temeiul dreptului de acces garantat de art. 6 CEDO, întrucât este nemulțumită de argumentele prezentate de inspectorul judiciar în cuprinsul rezoluției de clasare.

Prin *încheierea de ședință din 8 februarie 2018*, s-a dispus sesizarea Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. 1 lit. b) coroborate cu cele ale art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004, față de prevederile art. 21 din Constituție, excepție ce a fost invocată în cauză de către reclamantă.

II. Formularea din oficiu a sesizării

La termenul de judecată din data de 8 februarie 2018, Curtea a dispus citarea părților cu mențiunea de a formula un punct de vedere asupra sesizării Î.C.C.J. cu pronunțarea unei hotărâri prin care să dea rezolvare următoarei chestiuni de drept: „dispozițiile art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 (aplicate prin analogie în ipoteza rezoluției de clasare, în temeiul art. 5 alin. 3 din Codul de procedură civilă, urmăre deciziei Curții Constituționale nr. 397/03.07.2014) se interpretează în sensul că rezoluția de clasare, prevăzută de art. 47 alin. 1 lit. b), poate fi contestată la Curtea de Apel București doar de către persoana care a formulat sesizarea sau și de către o altă persoană care se consideră vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim privat, cum ar fi, spre exemplu, magistratul împotriva căruia a fost formulată sesizarea la Inspekția Judiciară, sesizare ce a fost clasată”.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la sesizare

Prin punctul de vedere depus la dosar în data de 21.03.2018, pârâta a apreciat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât problema de drept în discuție nu este una nouă, până în prezent fiind soluționate de către Curtea de Apel București două cauze similare, în care a fost admisă excepția lipsei calității procesuale active (dosarele nr.), astfel că nu este vorba despre existența unor soluții contradictorii, astfel încât să fie necesară unificarea practicii judiciare prin mecanismul prevăzut de art. 519.

Reclamanta nu a depus la dosar un punct de vedere cu privire la sesizare.

IV. Aprecieri asupra admisibilității sesizării

Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată (...) al curții de apel (...), investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Plecând de la aceste dispoziții legale, Curtea apreciază, contrar punctelor de vedere depuse de părți la dosar, că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere următoarele considerente:

a) *cauza de față este în curs de judecată*;

b) *Curtea de Apel București-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal judecă prezenta cauză în ultimă instanță*

Sub acest aspect, Curtea arată că dispozițiile art. 47 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, referitoare la rezoluția de respingere a sesizării, sunt aplicabile prin analogie în ipoteza rezoluției de clasare, urmare deciziei Curții Constituționale nr. 397/2014, vidului legislativ existent în prezent și soluției de principiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție din data de 13.02.2017.

Astfel, decizia Curții Constituționale nr. 397 din 3 iulie 2014, prin care s-a deschis calea contestației judiciare împotriva rezoluției de clasare, nu a fost urmată de o intervenție activă a legiuitorului, în sensul reglementării regimului juridic procesual propriu unei astfel de acțiuni.

În acest context, devin aplicabile prevederile art. 1 alin. 2 din Codul civil și art. 5 alin. 3 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, în ipoteza în care o pricină nu poate fi soluționată nici în baza legii, nici a uzanțelor, raportarea se va face la dispozițiile legale privitoare la situații asemănătoare. Or, o situație asemănătoare este cea reglementată la art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 privitoare la rezoluția de respingere a sesizării în legătură cu răspunderea disciplinară, textul art. 47 alin. 7 stabilind că hotărârea pronunțată într-un astfel de caz este „irevocabilă”, adică „definitivă”, față de precizarea impusă prin art. 8 din Legea nr. 76/2012. Aceasta este o situație asemănătoare celei a rezoluției de clasare, deoarece și rezoluția de respingere este tot un act al Inspecției Judiciare, în legătură cu o sesizare privind pretinsa săvârșire de către un magistrat a unei abateri disciplinare. În consecință, și hotărârea judecătorească pronunțată în cazul contestației îndreptate împotriva rezoluției de clasare este definitivă (această soluție a fost împărtășită de către Înalta Curte de Casație și Justiție-Seția contencios administrativ și fiscal, spre exemplu, în dosarul nr. 6615/2/2014, recursul exercitat fiind respins ca inadmisibil).

c) *Curtea de Apel București-Seția a VIII-a contencios administrativ și fiscal este competentă material și teritorial exclusiv să soluționeze prezenta cauză, astfel cum prevede art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004, referitoare la rezoluția de respingere a sesizării, dispoziții legale aplicabile prin analogie și în ipoteza rezoluției de clasare, conform celor arătate mai sus;*

d) *soluționarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere*

Sub acest aspect, este de remarcat că există jurisprudență constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție-completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, în sensul că „obiectul sesizării îl poate constitui atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural, dacă, prin consecințele pe care le produc, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei, rezolvarea raportului de drept dedus judecării”, respectiv că „cerința de admisibilitate a legăturii cu cauza a chestiunii de drept este întrunită, chiar dacă obiectul sesizării întemeiate pe dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă îl constituie o chestiune de drept procesual, atât timp cât modul în care ar urma să fie interpretat și aplicat textul de lege cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile influențează și soluția pe fond a cererii deduse judecării” (spre exemplu, deciziile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 1/2013, nr. 2/2014, nr. 8/2015, nr. 9/2016, nr. 2/2017). Cele statuate de Înalta Curte prin aceste decizii sunt incidente în cauză, întrucât a admite că textul art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 se interpretează (prin analogie) în sensul că rezoluția de clasare a sesizării poate fi contestată în instanță doar de către persoana care a formulat sesizarea, nu și de către magistratul vizat de această sesizare, înseamnă a împiedica soluționarea pe fond a cauzei de față, prin admiterea excepției lipsei calității procesuale active, excepție ce a fost invocată de către pârâtă prin întâmpinare.

e) *chestiunea de drept a cărei lămurire se cere prezintă caracter de noutate, asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare*

Curtea apreciază că această chestiune de drept, a cărei lămurire se cere, prezintă caracter de noutate, dovadă fiind chiar faptul că pârâta a identificat doar două hotărâri judecătorești relevante (sentința nr. 2972/10.10.2016 pronunțată în dosarul nr. și sentința nr. pronunțată în dosarul nr.). În ceea ce privește susținerea pârâtei, potrivit căreia nu este vorba despre existența unor soluții contradictorii (întrucât practica ar fi constantă, în sensul admiterii excepției lipsei calității procesuale active, atunci când contestația este formulată de o altă persoană decât cea care a formulat sesizarea disciplinară), astfel încât nu ar fi necesară declanșarea mecanismului prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, Curtea arată că, la nivelul Secției a VIII-a contencios administrativ și fiscal, s-a identificat, pe lângă cele două soluții menționate de pârâtă, și o soluție pronunțată în sensul recunoașterii calității procesuale a

magistratului în contestarea rezoluției, dovadă fiind că litigiul a fost soluționat în fond (sentința nr. pronunțată în dosarul nr.).

În aceste condiții, date fiind argumentele care pot susține fiecare dintre cele două modalități de interpretare, devine necesară o interpretare uniformă și oficială a normei juridice a cărei lămurire se cere, pentru a se evita apariția practicii judiciare neunitare.

De asemenea, Curtea constată că din evidențele aflate pe site-ul www.scj.ro nu rezultă că această chestiune de drept, a cărei lămurire se cere, face obiectul unui recurs în interesul legii.

V. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

Potrivit dispozițiilor art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004, „rezoluția de respingere a sesizării (...) poate fi contestată de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București (...)”. După cum s-a arătat anterior, aceste dispoziții legale sunt aplicabile prin analogie în ipoteza rezoluției de clasare, urmare deciziei Curții Constituționale nr. 397/2014, vidului legislativ existent în prezent și soluției de principiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție din data de 13.02.2017.

Curtea apreciază că aceste dispoziții legale nu trebuie interpretate și aplicate formal și restrictiv, în sensul de a se recunoaște calitatea procesuală activă în contestarea rezoluției de clasare doar persoanei care a formulat sesizarea, întrucât o atare soluție este de natură a înfrânge nejustificat și neproportional principiul liberului acces la justiție al unei alte persoane, care ar putea justifica, de asemenea, un interes legitim privat în contestarea rezoluției.

Astfel, Curtea apreciază că dispozițiile art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 trebuie interpretate și aplicate în coroborare cu dreptul comun în materie, respectiv Legea nr. 554/2004, care, la art. 1 alin. 1, prevede că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ (...), se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată”.

Curtea consideră că o atare interpretare nu este de natură a nesocoti principiul *specialia generalibus derogant*, întrucât dispozițiile art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 nu derogă de la prevederile de drept comun ale art. 1 din Legea nr. 554/2004, ci reprezintă tocmai o aplicare concretă a acestora în materia răspunderii disciplinare a magistraților. Cu alte cuvinte, legiuitorul a identificat, *prima facie*, că persoana care poate justifica un interes personal și direct în contestarea rezoluției de clasare este persoana care a formulat sesizarea, însă pot exista și alte situații în care o altă persoană să poată justifica un interes legitim privat în contestarea acestei rezoluții, chiar dacă soluția dată de inspectorul judiciar îi este, la prima vedere, favorabilă. Aceasta este situația magistratului vizat de sesizarea disciplinară, care poate fi nemulțumit de aspectele ce au fost reținute de inspectorul judiciar în justificarea soluției de respingere a sesizării.

Curtea arată că recunoașterea calității magistratului de a contesta rezoluția de respingere a sesizării se impune cu atât mai mult cu cât aspectele reținute de inspectorul judiciar pot constitui elemente care urmează a fi analizate de Comisia de evaluare din cadrul instanței/parchetului.

Față de cele expuse anterior, Curtea, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, urmând ca, în temeiul art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, să suspende judecata contestației până la pronunțarea hotărârii prealabile.

DISPUNE

În baza art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dispozițiile art. 47 alin. 5 din Legea nr. 317/2004 (aplicate prin analogie în ipoteza rezoluției de clasare, în temeiul art. 5 alin. 3 din Codul de procedură civilă, urmare deciziei Curții Constituționale nr. 397/03.07.2014 și vidului legislativ existent) se interpretează în sensul că rezoluția de clasare, prevăzută de art. 47 alin. 1 lit. b), poate fi contestată la Curtea de Apel

București doar de către persoana care a formulat sesizarea sau și de către o altă persoană care se consideră vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim privat, cum ar fi, spre exemplu, magistratul împotriva căruia a fost formulată sesizarea la Inspekția Judiciară, sesizare ce a fost clasată”.

În temeiul art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, suspendă judecata contestației până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată astăzi, 23.03.2018, pronunțarea urmând a se face prin punerea soluției la dispoziția părții prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte

.....

Grefier

.....